

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּעוּזָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק ח'

קונטרס 368

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

ספר תהילות הזוהר

פרק א

מעלת הלימוד בספר הזוהר הקדוש תיקונים והאדרות

א) אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם של מי שנמצא באדרא קדישא עלאה בזוהר (דף קל"ד ע"ב), וז"ל: אמר רבי שמעון, [להחברים] זכאה חולקיה דמאן דאשתכח בהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה. [אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם של מי שנמצא ב"אדרא קדישא עלאה" הזה שאנו בו] זכאה חולקיה בעלמא דין, ובעלמא דאתי. [אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא] דאנן יתבין בקדושא עלאה, [כי אנו יושבים בקדושה עליונה] אשא עלאה אסחר לן [ס"א בין אשא עלאה דאסחר לן] [אש העליונה מסבבת אותנו, כי כשישבו רבי שמעון והחברים לחבר את האידרא קדישא, ירדה אש מלמעלה והקיפה אותם מסיביב וכו'] והא כל תקונין עלאין [לדיקנא] דדיקנא קדישא אתתקנו, [והרי כל התיקונים העליונים של הדיוקנא קדישא דא"א נתתקנו, על ידי הסודות שפירשנו בהם] ואתעטרו ואסחרו לדוכתייהו. [ונתעטרו למעלה והקיפו את פני א"א כל תיקון במקומו המיוחס לו].

ב) כתב הגר"א זי"ע: על ידי למוד הזוהר יגאלו ישראל

בתקוני זוהר (סוף תקון ששי, דף כד.): וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה, י) וקראתם דרוור בארץ. עד כאן. [וכמה בני אדם למטה יתפרנסו, רוצה לומר יעסקו ויחיו, מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקיום "וקראתם דרוור בארץ"]. וכתב שם הגר"א בבאורו: שיגאלו על ידי למוד הזוהר, עד כאן לשונו.

אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכאה דרא דהאי אתגלייא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא [קהלת א' ט'] מ"ה ש"היה ה"וא שיהיה וכו'. [זוהר דף קי"א].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ג) בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה, באילן לא צריך ניסיון

"והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע" בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באילן לא צריך ניסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהו ה' בדד נחננו ואין עמו אל נכר." (ר"מ נשא דף קכג:).

ד) כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספות הקדושה הזו הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא תהיה הגאולה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון)

ה) ספר הזוהר - כתיבת נח

"והמשכילים יבינו אינון מארי קבלה דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע אילין אינון דקא משתדלין בזוהר דא דאתקרי ספר הזוהר דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שניים מעיד ושבע ממלכותא דבהון יתקיים "כל הבן הילוד היאורה תשליכהו" ודא אורה דספרא דא". (זוהר בהעלותך קנ"ג).

ו) אשרי אדם שילמוד התיקונים באלו הימים כל תיקון של אותו היום דבר יום ביומו ולא יעבור

ואשרי אדם שילמוד התיקונים באלו הימים כל תיקון של אותו היום דבר יום ביומו ולא יעבור כי לכל דבר יש שורש וטעם וכוונה. לכן טוב שלא יקדום ולא יאחר, וכן היה מנהגו הטוב של עטרת ראשינו מורינו הרב המופלא קדוש מר שארוננו הפרד"ס זיע"א ואפילו בזמן שהיה לו עול הצבור היה פונה מכל הענינים ולימד חובת היום, גם טוב לבעל תשובה שילמוד חמשת דפים בכל יום מהזוהר הקדוש כמו שכתב בספר שם הגדולים (חלק ב' מערכה ב' אות ב'). (רבינו חיים פאלאג'י, מועד לכל

חי)

ז) האריז"ל: ללמוד זוהר בבקיאות (בלי שיעמיק בעיון) 40 50 דפים בכל יום אמר לי הר"א הלוי יצ"ו שאמר לו מורי ז"ל עצה לענין ההשגה, והיא זו שלא ישיח שיחה בטילה ושיקום בחצי הלילה ויבכה על חסרון הידיעה ושילמוד בזוהר

דְּכַתִּיב בְּאַבְרָהָם (בראשית כב) וְהֶאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. דְּאִיהוּ בִּידֵיהּ אֶקְרִיב לְבְרִיָּהּ יְחִידָאֵי לְגַבִּיָּהּ. וְאִיּוֹב לֹא יָהִיב לִיָּהּ וְלֹא מָסַר לִיָּהּ כְּלוּם. וְלֹא אֶתְמַר לִיָּהּ, אֲבָל אֶתְמָסַר בִּידָא דְּמַקְטָרְגָא, בְּדִינָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא. דְּאִיהוּ אֶתְעַר לְהֵהוּא מַקְטָרְגָא לְגַבִּיָּהּ, מַה דְּאִיהוּ לֹא כְּעָא. דְּהָא כְּכֹל זְמַנָּא אֶתְא הֵהוּא מַקְטָרְגָא לְאֶתְעַרָא עַל בְּנֵי נִשְׂא, וְהֵכָא קֻדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא אֶתְעַר לְגַבִּיָּהּ, דְּכַתִּיב, (איוב א) הִשְׁמַתְ לַבָּף עַל עַבְדֵי אִיּוֹב. אֲבָל רְזָא עֲמִיקָא אִיהוּ.

וְהֶאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם. שְׁהוּא בִּידֵיהּ הַקְּרִיב אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ אֵלָיו. וְאִיּוֹב לֹא נָתַן לוֹ וְלֹא מָסַר לוֹ כְּלוּם, וְלֹא נִאָּמַר לוֹ. אֲבָל נִמְסַר בְּיַד הַמַּקְטָרְגַּ בְּדִין שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁהוּא עוֹרֵר אֶת הַמַּקְטָרְגַּ עָלָיו מַה שְׁהוּא לֹא רָצָה. שְׁהֵרִיב כְּכֹל זְמַן בָּא הַמַּקְטָרְגַּ הֵהוּא לְעוֹרֵר עַל בְּנֵי אָדָם, וְכֵאן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹרֵר אוֹתוֹ עָלָיו, שְׁכַתוּב (איוב א) הִשְׁמַתְ לַבָּף עַל עַבְדֵי אִיּוֹב. אֲבָל סוּד עֲמִקָּא הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (בראשית ד) וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַים וַיָּבֵא קִינן מִפְּרֵי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַה'. וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַים, סוּד הוּא. מִקְּצֵי יָמַים וְלֹא מִקְּצֵי זְמַינן. דְּסִיָּה לְקֻץ הַזְּמַינן, וְקָרַב לְקֻץ הַיָּמַיִם. וַיְכַבֵּר פְּרִשְׁנוֹ, שְׁכַתוּב (דניאל יב) וְאַתָּה לֵךְ לְקֻץ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדִנְיָאֵל, וְאַתָּה לֵךְ לְקֻץ. אָמַר לוֹ, לֹא יִהְיֶה קֻץ? לְקֻץ הַיָּמַיִם אוֹ לְקֻץ הַזְּמַינן? עַד שְׁאָמַר לוֹ, לְקֻץ הַזְּמַינן.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית ד) וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַיִם וַיָּבֵא קִינן מִפְּרֵי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיְיָ. וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַיִם, רְזָא אִיהוּ, מִקְּצֵי יָמַיִם, וְלֹא מִקְּצֵי זְמַינן, דְּחָה לְקֻץ זְמַינן, וְקָרַיב לְקֻץ יָמַיִם. וְהָא אִוְקִימָנָא, דְּכַתִּיב, (דניאל יב) וְאַתָּה לֵךְ לְקֻץ. אָמַר קֻדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא לְדִנְיָאֵל וְאַתָּה לֵךְ לְקֻץ. אָמַר לִיָּהּ, לְאֶן קֻץ, לְקֻץ הַיָּמַיִם אוֹ לְקֻץ הַזְּמַינן, עַד דְּאָמַר לִיָּהּ לְקֻץ הַזְּמַינן.

וְעַל זֶה פְּתַח דְּוֵד, שְׁכַתוּב (תהלים טז) הוֹדִיעֵנִי ה' קִצְיָא אוֹ לְקֻץ הַיָּמַיִם, אוֹ לְקֻץ הַזְּמַינן. וְכֵאן מַה פְּתוּב? וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַיִם, וְלֹא מִקְּצֵי זְמַינן. וּמִפְּנֵי כֵן לֹא הִתְקַבַּל קֻרְבָּנוֹ, שְׁהֵרִי מִהַצַּד הֶאֱחָר הֵיָהּ הַכֹּל.

וְעַל דָּא דְּחִיל דְּוֵד, דְּכַתִּיב, (תהלים טז) הוֹדִיעֵנִי יְיָ קִצְיָא אוֹ לְקֻץ הַיָּמַיִם, אוֹ לְקֻץ הַזְּמַינן. וְהֵכָא מַה כְּתִיב, וַיְהִי מִקְּצֵי יָמַיִם וְלֹא מִקְּצֵי זְמַינן. וּבְגִינֵי כֵן לֹא אֶתְקַבַּל קֻרְבָּנֵיהּ דְּהָא מִסְטָרָא אֶחְרָא הָוָה כֻּלָּא.

בָּא וּרְאָה מַה פְּתוּב, (בראשית ד) וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא. מַהוּ גַם הוּא? לְרִבּוּת הַכֹּל זֶה בְּנֵה. הַקְּרַבְּן פְּלוּ וְהַעֲקָר שְׁלוּ הֵיָהּ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנָתַן מִחֻלְקֵיהּ לְצַד הָאֶחָר, כְּמוֹ שְׁנִאָמַר וּמִחֻלְבֵיהֶן. וְכֵן, הַעֲקָר עֲשֵׂה מִקְּצֵי יָמַיִם, וְנָתַן חֻלְקֵיהּ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה נִדְּחָה הוּא וְקֻרְבָּנוֹ.

הָא חֲזִי מַה כְּתִיב, (בראשית ד) וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא. מַאי גַם הוּא. לְאֶסְגָּאָה כֻּלָּא דָא כְּדָא. קֻרְבָּנָא כֻּלָּא וְעַקְרָא דִּלְיָהּ הָוָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, וַיְהִיב חוּלְקֵיהּ לְסְטָרָא אֶחְרָא, כְּמַה דָּאֶתְ אָמַר וּמִחֻלְבֵיהֶן. וְכֵן, עַקְרָא עָבַד מִקְּצֵי יָמַיִם, וַיְהִיב חוּלְקָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא, וְעַל דָּא אֶתְדַחָא אִיהוּ וְקֻרְבָּנֵיהּ.

בְּאִיּוֹב מַה פְּתוּב? (איוב א) וְהִלְכוּ בְּנֵי וְעֲשׂוּ מִשְׁתָּהּ וְגו'. וְכַתוּב וַיְהִי כִּי הִקְיַפּוּ יְמֵי הַמִּשְׁתָּה. וְכַתוּב וְשָׁלְחוּ וְקִרְאוּ לְשִׁלְשֶׁת

בְּאִיּוֹב מַה כְּתִיב, (איוב א) וְהִלְכוּ בְּנֵי וְעֲשׂוּ מִשְׁתָּהּ וְגו'. וְכַתִּיב וַיְהִי כִּי הִקְיַפּוּ יְמֵי

הַמִּשְׁתָּה. וְכַתִּיב וְשָׁלְחוּ וְקִרְאוּ לְשִׁלְשֶׁת אַחֵי־תִיָּהֶם לְאָכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת

אחיתיהם לאכל ולשתות עמהם. שזוהו העקר לצד האחר. ואחר כך הקריב עולות, ועולה הוא זכר, ולא נקבה, ועולה למעלה, והקרוב לא הקריב לכלל אותו כמו שצריך.

ובא ראה, אם היה נתן חלק לכלם, המקטרג לא היה יכול לו לבסוף. ואם תאמר, מדוע הרע לו הקדוש ברוך הוא? אלא, מפני שגרם לכסות האור ולהעליו, והוא לא הקריב קרבן אחר לזון בו אחרים, אלא עולה, שעולה למעלה, ועל זה כתוב, ככה יעשה איוב כל הימים. שאלו הצד האחר היה נזון בחלקו, היה עובר מעל המקדש ומסתלק ממנו, וצד הקדשה היה עולה למעלה למעלה.

אברֹהוּ איהו לא רצה שיהנו אחרים מקרבנו, והסיר עצמו ממנו. מנין לנו? שכתוב (איוב א) וסר מרע. ועל זה הקריב תמיד עולה, שהרי עולה לא נהנה ממנה הצד האחר לעולם. ומפני כן, כל מה שנטל לבסוף, ממנו נטל. ועל זה איוב גרם לכסות בערלה על ברית הקיים, שלא היה מסתלק ממנו. ומפני כן הקדוש ברוך הוא עובר את המקטרג שהוא, שכתוב השמת לבך על עבדי איוב.

בא וראה, כאשר רצה הקדוש ברוך הוא להתאחד בהם בישראל במצרים, לא עמדה להם השעה, מפני שהערלה מכסה האור עד זמן שהמקטרג ההוא היה לוקח את שלו מאיוב, ועל זה צוה לו הקדוש ברוך הוא לאכל את אותו פסח בחפזון, עד שהצד האחר ההוא התעסק בו באיוב, וצוה להעביר ערלה מהם, ואז התאחד הקדוש ברוך הוא בישראל, והצד האחר נפרד מן הקדשה, והתעסק בו באיוב

עמהם, דדא איהו עקרא לסטרא אחרא. ולבתר אקריב עולות, ועולה איהו דכר, ולא נוקבא, וסלקא לעילא, וקרבנא לא קריב לאכללא ליה פדקא יאות.

והא חזי, אלמלא חולקא יהב לכלא, מקטרגא לא יכיל ליה לבתר, ואי תימא אמאי אבאיש ליה קדשא בריך הוא. אלא, בגין דגרים לכסיה נהורא ולא תחפיה, ואיהו לא קריב קרבנא אחרא, לאתנא ביה אחרנין, אלא עולה, דסלקא לעילא, ועל דא כתיב, ככה יעשה איוב כל הימים, דאלמלא סטרא אחרא אתננת בחולקא, אתעבר מעל מקדשא ואסתלק מגיה, וסטרא דקדושה הוה סליק לעילא לעילא.

אברֹהוּ איהו לא בעא דאתהני אחרא מקרבניה, ואעדי גרמיה מגיה. מנא לן. דכתיב, (איוב א) וסר מרע. ועל דא קריב תדיר עולה, דהא עולה לא אתהני מגיה סטרא אחרא לעלמין. ובגין כך, כל מה דנטיל לבתר, מדידיה נטיל. ועל דא איוב גרים לחפיה ערלה על ברית קיימא, דלא הוה אעדי מגיה. ובגין כך קדשא בריך הוא אתער לההוא מקטרגא, דכתיב השמת לבך על עבדי איוב.

הא חזי, פד בעא (דף קפ"ב ע"א) קדשא בריך הוא לאתאחדא בהו בישראל במצרים, לא קיימא שעתא. בגין דערלה חפיה נהורא, עד זמנא דההוא מקטרגא הוה נטיל דיליה מאיוב, ועל דא פקיד ליה קדשא בריך הוא למיכליה לההוא פסח בבחילו, עד דההוא סטרא אחרא אשתדל ביה באיוב, ופקיד לאתעברא ערלה מגיהו, וכדין אתאחד קדשא בריך הוא בישראל, וההוא סטרא אחרא אתפרש מן קדשא, ואשתדל ביה

בְּאִיּוֹב, וְנָטִיל מְדִילִיָּהּ. וּבְדִין (שְׁמוֹת י"ב) פֶּסַח הוּא לַיְיָ וְדָאֵי. דְּעַד הַשְּׁתָּא לָא הָוּה פֶּסַח לַיְיָ. זְכָאִין אִינוּן דִּינְדְּעֵי וּמִיחְדֵי יַחֲוּדָא דְמֵאֲרִיהוֹן פְּדָקָא יָאוּת.

כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ, וּכְתִיב בְּתַרְיָה אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. מָאֵי (עֲבִיר) הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי. אֶלֶּא הֲכִי אֻקְמוּהָ, מָאֵן דְּאָכִיל חֲמִץ בְּפֶסַח (בְּאִילוֹ עֲבִיר כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לַמִּפְלָח לְגִרְמִיָּה, דְּהָא רְוָא הֲכִי הוּא דְחֲמִץ בְּפֶסַח) כְּמָאֵן דְּפִלַּח לְכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אִיהוּ.

הָא חֲזִי, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם נִפְקוּ מִרְשׁוֹ דְלַהוֹן, מִרְשׁוֹ אַחְרָא, מֵהֵהוּא רִשׁוֹ דְאֶקְרִי חֲמִץ, נְהֵמָא בִישָׂא. וְעַל דָּא אֶקְרִי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת הֲכִי, וְדָא אִיהוּ רְוָא דִּינְצֵר הָרַע, פּוֹלְחָנָא נּוֹכְרָאָה, דְאֶקְרִי אוּף הֲכִי שְׂאוֹר. וְדָא אִיהוּ יִצְרֵר הָרַע, דְּהֲכִי אִיהוּ יִצְרֵר הָרַע בְּבַר נֶשׁ, כְּחִמִּיר בְּעִיסָה, עָאֵל בְּמַעוּי דְבַר נֶשׁ זַעִיר זַעִיר, וּלְבַתֵּר אֲסַגֵּי בֵיהּ, עַד דְּכָל גּוּפָא אַתְעַרְב בְּהִדְיָהּ. וְדָא אִיהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּחִלִּים פ"א) לֹא יִהְיֶה כֶּף אֶל זֶר. אֵל זֶר וְדָאֵי.

אַתְ חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (יִשְׁעִיָּה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ כִּי בִמָּה נֶחֱשָׁב הוּא. הָאֵי אֻקְמוּהָ. אֲבָל מָאֵי חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם, וְכִי אַזְהִיר לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַתְמַנְע מִשְׂאֵר בְּנֵי נֶשׂא. אוּף אִינוּן נְמִי לְגַבִּיָּהּ, יִשְׁתַּכְחוּן בְּנֵי נֶשׂא דְלֹא יִקְרְבוּן אֵלֶיךָ בְּאֵלֶיךָ לְעֵלְמִיָּן. אֶלֶּא הָא אֻקְמוּהָ כְּמָאֵן דְּאֲשָׁפִים לְפַתְחָא דִּתְבַרְיָה לְמִיָּהֵב לִיָּה שְׁלָם. וְאַנָּא אֻקְיָמְנָא לִיָּה בְּקִרָא אַחְרָא, דְּכְתִיב, (מְשֻׁלִי ב) מְבַרְךָ רַעְהוּ בְּקוֹל גְּדוֹל בְּבִקְרֵי הַשְּׁפָם קָלְלָהּ תַּחֲשֹׁב לוֹ. וְאַף עַל גַּב דְּכֻלָּא שְׁפִיר. אֲבָל מָאֵי חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. הֲכָא פְּקִיד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר נֶשׁ, וְאַזְהִיר לִיָּה

וְלָקַח מִשְׁלוֹ, וְאָז (שְׁמוֹת י"ב) פֶּסַח הוּא לַה', וְדָאֵי. שְׁעַד כַּאֵן לֹא הָיָה פֶּסַח לַה'. אֲשֶׁרִי אֱלֹהֵי שְׂיֻדְעִים וּמִיחְדִים יַחֲוּד קוֹנֵם כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ. כְּתוּב (שֵׁם ל"ד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ, וּכְתוּב אַחְרֵיָּהּ אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. מָה (עוֹשֶׂה) זֶה אֶצְלָא זֶה? אֶלֶּא כִּף פְּרָשׁוּהָ, מִי שְׂאוּכַל חֲמִץ בְּפֶסַח (בְּאִילוֹ עוֹבֵד כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת לְעַבְדֵי לְהֵם, שְׁכֵן חֲסוֹד כִּף הוּא - שְׁחֲמִץ בְּפֶסַח) כְּמִי שְׁעוֹבֵד לְכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת הוּא.

בָּא וְרָאָה, כַּאֲשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, יִצְאוּ מִרְשׁוֹת שְׁלָהֵם, מִרְשׁוֹת אַחְרָת, מֵהֵרְשׁוֹת הֵהִיא שְׁנַקְרָאת חֲמִץ, לְחֵם רַע. וְעַל זֶה נִקְרָאִים כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת כִּף, וְזֵהוּ סוּד שֶׁל יִצְרֵר הָרַע, עֲבוּדָה זָרָה, שְׁנַקְרָאת גַּם כִּף - שְׂאוֹר. וְזֵהוּ יִצְרֵר הָרַע, שְׁכִיף הוּא יִצְרֵר הָרַע בְּכֵן אָדָם כְּשִׂאוֹר שְׁבַעֲסָה, שְׁנַכְנֵס בְּמַעוּי שֶׁל אָדָם מַעַט מַעַט, וּלְבִסּוּף מְתַרְבֵּה בּוֹ עַד שֶׁכָּל הַגּוּף מְעַרְב בּוֹ. וְזֵהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כְּתוּב, (תְּחִלִּים פ"א) לֹא יִהְיֶה כֶּף אֶל זֶר. אֵל זֶר וְדָאֵי.

אַתְ חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (יִשְׁעִיָּה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ כִּי בִמָּה נֶחֱשָׁב הוּא. פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוּהוּ, אֲבָל מָה זֶה חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם? וְכִי מְזַהֵר לוֹ לְאָדָם לְהִמָּנַע מִשְׂאֵר בְּנֵי אָדָם אֲפִלּוֹ הֵם גַּם כֵּן מִמֶּנּוּ יִמְצְאוּ בְּנֵי אָדָם שְׂלֵא יִתְקַרְבוּ אֵלָיו בְּאִילוֹ לְעוֹלָמִים? אֶלֶּא זֶה פְּרָשׁוּהוּ בְּמִי שְׂמִשְׁפִּים לְפַתְחָא חֲבַרְו לְהִבִּיא לוֹ שְׁלוֹם. וְאַנְחֵנוּ בְּאִרְנוּ אוֹתוֹ בְּפִסּוּק אַחַר, שְׁכְּתוּב (מְשֻׁלִי ב) מְבַרְךָ רַעְהוּ בְּקוֹל גְּדוֹל בְּבִקְרֵי הַשְּׁפָם קָלְלָהּ תַּחֲשֹׁב לוֹ. וְאַף עַל פִּי שֶׁהִפְלֵ טוֹב, אֲבָל מָה זֶה חֲדָלוּ לָכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ? כַּאֵן צִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם וּמְזַהֵר אוֹתוֹ לְהִשְׁמַר מֵאִלּוֹ בְּנֵי

אדם שנטו דרכם מדרך טוב לדרך רע, ומטמאים נפשם בטמאה הרי היא האחרת.

שהרי, כשברא הקדוש ברוך הוא לאדם, עשה אותו בדמות עליונה, ונפח בו רוח (נשמה) קדושה, שכלולה בשלש, כמו שפרשנו, שיש בו נפש רוח ונשמה, ועליון מהכל היא הנשמה, שהיא כח עליון לדעת ולשמר צווי הקדוש ברוך הוא. ואם הנשמה הרי היא הקדושה מעלה אותה בעבודה אחרת, זה הוא שמטמא אותה, ויוצא מעבודת קונו. מפני ששלשה כחות אלו, כלם אחד, נפש רוח ונשמה משתתפים כאחד, והיו אחד, והכל כדגמת הסוד העליון.

(ועל זה נאמר (שם יג) הולך את חקמים וגו'). ואם ראינו לזה האדם שהיה בו אלה המדרגות כלן, עד שלא עומדים בקביעות לדעת מי שהוא, במה יתודע (שלא) להתקרב האדם אליו או להתרחק ממנו. כן אדם שיש בו מדרגות אלו כלם ועומדים קמים, וזה אדם שלם, עבד נאמן לאדונו וצריך להשתתף בו ולהתחבר בו ללמד דרכים ממנו. ובמה יודע כן אדם לדעת מי הוא להתקרב אליו או להתרחק ממנו? ברגזו ממש ידע לו האדם ויודע מי הוא. אם הנשמה הרי היא הקדושה שומר בשעת רגזו (כא עליה) שלא יעקר אותה ממקומה, שאז יבא תחיתה אותו אל זר - זהו כן אדם כמו שצריך, זהו עבד של אדונו, וזה גבר שלם. ואם האדם ההוא לא שמר לה והוא עקר הקדושה היו העליונה ממקומה לשפן בתוכה הצד האחר - ודאי זהו אדם שמוכר ברבו, ואסור להתקרב אליו ולהתחבר עמו, וזהו (איוב יח) טרף נפשו באפו. הוא טורף ועוקר

לאסתמרא מאינון בני נשא, דסטו ארתייהו מארח טב לארח ביש, ומסאבי נפשיייהו בההוא מסאבו אחרא.

דהא פד ברא קדשא בריך הוא לבר נש, עבד ליה בדיוקנא עלאה, ונפח ביה רוחא (כ"א נשמה) קדישא, דכליל בתלת כמה דאוקימנא, דאית ביה נפש רוח ונשמה, ועילא מפלא נשמה, דאיהי חילא עלאה למנדע, ולמטר פקודוי דקודשא בריך הוא. ואי הרי נשמתא קדישא אעיל לה בפולחנא אחרא, האי איהו מסאיב לה, ונפיק מפולחנא דמאריה. בגין דתלת חילין אליון, פלהו חד, נפש רוח ונשמה משתתפי כחדא, והוו חד, וכלא כגוונא דרזא עלאה. (על דא נאמר (שם י"ג) הולך את חקמים וגו').

ואי חזינון להאי בר נש, דהוו ביה אליון דרגין פלהו. עד לא קיימא בקיומיה למנדע מאן איהו, במאי אתידע (דלא) לקרבא בר נש בהדיה, או לאתמנעא מניה. (כ"א בר נש דאית ביה דרגין אליון בליון ומיומא בקיומיה דא איהו גבר שלים עבדא מתימנא דמאריה ובעי לאשתתפא ביה ולאסתברא בהדיה למילף אורחיה מניה. ובמאי אתידע בר נש למנדע מאן איהו לקרבא בהדיה או לאתמנעא מניה) ברוגזיה ממש, ידע ליה בר נש, וישתמודע מאן איהו. אי הריא נשמתא קדישא נטר בשעתא דרוגזוי, (אתי עליה) דלא יעקר לה מאתרהא, בגין למשרי תחותה ההוא אל זר, דא איהו בר נש פדקא יאות. דא איהו עבדא דמאריה, דא איהו גבר שלים.

ואי ההוא בר נש לא נטיר לה, ואיהו עקר קדשה דא עלאה מאתריה, למשרי באתריה סטרא אחרא. ודאי דא איהו בר נש דמריד במאריה, ואסיר לקרבא בהדיה ולאסתברא עמיה, ודא איהו (איוב יח) טרף נפשו באפו. איהו טריף ועקר נפשיה, בגין ברוגזיה,

ואשרי בגויה אל זר. ועל

דָּא כְּתִיב חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאֲדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ, דְּהֵיאִי נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא טְרִיף לָהּ, וְסְאִיב לָהּ, בְּגִין אָפוֹ. אֲשֶׁר נִשְׁמָה (דף קפ"ב ע"ב) אַחֲלָף בְּאָפוֹ. כִּי בְמָה נִחָשֵׁב הוּא. כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֲתַחֲשִׁיב הֵהוּא בַר נֶשׁ.

וּמָאן דְּאֲתַחֲבֵר עִמִּיהּ, וּמָאן דְּאֲשַׁתְּעִי (ס"א מִשְׁתַּחֲוֵי) בְּהַדְיָה, כְּמָאן דְּאֲתַחֲבֵר בְּפוֹכְכִים וּמְזֻלוֹת

מִמֶּשׁ. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ שְׂאֲרֵי בְּגוּיָהּ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּעַקֵּר קְדֻשָּׁה עֲלֵאָהּ מֵאֲתָרֶיהּ, וְשְׂאֲרֵי בְּאֲתָרֶיהּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֵל זֶר. מַה אֵל זֶר כְּתִיב בֵּיהּ (ויקרא יט) אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים, כְּגוֹנוּא דָּא, אָסִיר לְאִסְתַּכְּלָא בְּאַנְפוּי.

וְאִי תִימָא הָא רּוּגְזָא דְרַבְּנָן. רּוּגְזָא דְרַבְּנָן טַב אִיהוּ לְכָל סְטָרִין, דְּהָא תְּנִינָן דְּאוּרִייתָא אִשָּׂא אִיהִי,

וְאוּרִייתָא קָא מְרַתְחָא לֵיהּ, דְּכְתִיב, (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דְּבָרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם יי'. רּוּגְזָא דְרַבְּנָן בְּמַלִּי דְּאוּרִייתָא.

רּוּגְזָא דְרַבְּנָן לְמִיּהֵב יִקְרָא לְאוּרִייתָא, וְכֹלָא לְפוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, לְכַף נְאֻמֵּי (דברים

ד) כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אוֹכְלָהּ הוּא אֵל קִנָּא. אַבְרָם אִי בְּמַלְיָן אַחְרַנִּין, לָאו פּוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא

בְּרִיךְ הוּא הָאִי, בְּגִין דְּבְכָל חֻטָּאִים דְּקָא עֵבִיד בַּר נֶשׁ, לָאו אִיהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ

כְּהָאִי, וְאָסִיר לְקַרְבָּא בְּהַדְיָה דְּהָאִי. וְאִי תִימָא הָא לְשַׁעֲתָא הוּהוּ, דְּעֵבֵר וְהִדְר אַהֲדַר. לָאו הֵכִי, דְּכִינָן

דְּאֲעַקֵּר קְדוּשָׁא דְּנִפְשֵׁיהּ מִגְּוִיהּ וּמֵאֲתָרֶיהּ, וְהֵהוּא אֵל זֶר, מִקַּפְחָהּ הֵהוּא אַתָּר, אֲתַתְּקַף בֵּיהּ, וְלֹא שְׂבִיק

לֵיהּ. בַּר פֶּד אֲתַדְּכִי בַר נֶשׁ מִכָּל וְכָל, וְעַקֵּר לֵיהּ לְעֵלְמִין, וּלְבַתֵּר אֲשַׁתְּדַל לְאֲתַקְדָּשָׁא וּלְאַמְשַׁכָּא

קְדֻשָּׁה עֲלֵיהּ. כְּדִין וְלוֹאִי דְּאֲתַקְדָּשׁ. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסִי, אֲתַקְדָּשׁ מִמֶּשׁ. (ס"א אִמְרֵי וְהָא אֲתַדְּכִי וְאֲתַקְדָּשׁ).

וְכִי שְׂמַתְחַבֵּר עִמּוֹ וְכִי שְׂמַדְבֵּר עִמּוֹ, כְּמִי שְׂמַתְחַבֵּר בְּכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ. מַה הַטַּעַם?

מִשּׁוּם שְׂכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ שׁוֹרִים בְּתוֹכּוֹ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שְׂעוּקָא קְדֻשָּׁה עֲלִינָה מִמְּקוֹמָהּ, וּמִשְׁכִּין בְּמִקְוָמָה

עֲבוּדָה זְרָה אֵל זֶר. מַה אֵל זֶר כְּתוּב בּוֹ (ויקרא יט) אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים - כְּדִגְמַת זֶה אָסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּפָנָיו.

וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי רְגֵז שֶׁל חֻכְמִים - רְגֵז שֶׁל חֻכְמִים טוֹב הוּא לְכָל הַצְּדִיקִים, שְׁהָרִי לְמַדְנֵנו שְׂהַתּוֹרָה הִיא אִשׁ, וְהַתּוֹרָה הִיא

מְרַתְּחָהּ אוֹתוֹ, שְׂכַתּוּב (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דְּבָרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם ה'. רְגֵז שֶׁל חֻכְמִים כְּדְּבָרֵי תּוֹרָה.

רְגֵז שֶׁל חֻכְמִים לְתַת כְּבוֹד לְתוֹרָה, וְהַכֵּל לְעֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ כְּרוּף הוּא הוּא הִי, לְכַף נְאֻמֵּי (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אוֹכְלָהּ הוּא אֵל קִנָּא.

אַבְרָם אִם כְּדְּבָרִים אַחֲרִים, לֹא עֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ כְּרוּף הוּא זֶה, לְפִי שְׂבָכָל חֻטָּאִים שְׁעוּשָׁה הָאֲדָם, הִיא לֹא עֲבוּדָה זְרָה

מִמֶּשׁ כְּמוֹ זֶה, וְאָסוּר לְהִתְקַרֵּב בְּקַרְבָּתוֹ שֶׁל זֶה. וְאִם תֹּאמַר, זֶה לְפִי שְׁעָה הִי, שְׁעֵבֵר וְאַחַר כֵּן חָזַר - לֹא כֵּן. שְׂכִינָן שְׂעַקֵּר

הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל נִפְשׁוֹ מִמֶּנּוּ וּמִמְּקוֹמוֹ, וְאוֹתוֹ אֵל זֶר מִקַּפְחָהּ הַמְּקוֹם הֵהוּא, מִתְּחַזֵּק בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ, חוּץ מִכָּאֲשֶׁר נִטְהַר הָאֲדָם מִכָּל וְכָל וְעוֹקֵר אוֹתוֹ לְעוֹלָמִים, וְאַחַר כֵּן מִשְׁתַּדֵּל לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהִמְשִׁיךְ

קְדֻשָּׁה עֲלָיו, וְאֵז הֵלּוֹאִי וְיִתְקַדֵּשׁ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, מִתְקַדֵּשׁ מִמֶּשׁ. (לְמַדָּה וְהָרִי נִדְחָה וְהַתְּקַדֵּשׁ).

וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי רְגֵז שֶׁל חֻכְמִים טוֹב הוּא לְכָל סְטָרִין, דְּהֵיאִי נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא טְרִיף לָהּ, וְסְאִיב לָהּ, בְּגִין אָפוֹ. אֲשֶׁר נִשְׁמָה (דף קפ"ב ע"ב) אַחֲלָף בְּאָפוֹ. כִּי בְמָה נִחָשֵׁב הוּא. כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֲתַחֲשִׁיב הֵהוּא בַר נֶשׁ. וּמָאן דְּאֲתַחֲבֵר עִמִּיהּ, וּמָאן דְּאֲשַׁתְּעִי (ס"א מִשְׁתַּחֲוֵי) בְּהַדְיָה, כְּמָאן דְּאֲתַחֲבֵר בְּפוֹכְכִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ שְׂאֲרֵי בְּגוּיָהּ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּעַקֵּר קְדֻשָּׁה עֲלֵאָהּ מֵאֲתָרֶיהּ, וְשְׂאֲרֵי בְּאֲתָרֶיהּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת אֵל זֶר. מַה אֵל זֶר כְּתִיב בֵּיהּ (ויקרא יט) אֵל תִּפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים, כְּגוֹנוּא דָּא, אָסִיר לְאִסְתַּכְּלָא בְּאַנְפוּי. וְאִי תִימָא הָא רּוּגְזָא דְרַבְּנָן. רּוּגְזָא דְרַבְּנָן טַב אִיהוּ לְכָל סְטָרִין, דְּהֵיאִי תְּנִינָן דְּאוּרִייתָא אִשָּׂא אִיהִי, וְאוּרִייתָא קָא מְרַתְחָא לֵיהּ, דְּכְתִיב, (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דְּבָרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם יי'. רּוּגְזָא דְרַבְּנָן בְּמַלִּי דְּאוּרִייתָא. רּוּגְזָא דְרַבְּנָן לְמִיּהֵב יִקְרָא לְאוּרִייתָא, וְכֹלָא לְפוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, לְכַף נְאֻמֵּי (דברים ד) כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אוֹכְלָהּ הוּא אֵל קִנָּא. אַבְרָם אִי בְּמַלְיָן אַחְרַנִּין, לָאו פּוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָאִי, בְּגִין דְּבְכָל חֻטָּאִים דְּקָא עֵבִיד בַּר נֶשׁ, לָאו אִיהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת מִמֶּשׁ כְּהָאִי, וְאָסִיר לְקַרְבָּא בְּהַדְיָה דְּהָאִי. וְאִי תִימָא הָא לְשַׁעֲתָא הוּהוּ, דְּעֵבֵר וְהִדְר אַהֲדַר. לָאו הֵכִי, דְּכִינָן דְּאֲעַקֵּר קְדוּשָׁא דְּנִפְשֵׁיהּ מִגְּוִיהּ וּמֵאֲתָרֶיהּ, וְהֵהוּא אֵל זֶר, מִקַּפְחָהּ הֵהוּא אַתָּר, אֲתַתְּקַף בֵּיהּ, וְלֹא שְׂבִיק לֵיהּ. בַּר פֶּד אֲתַדְּכִי בַר נֶשׁ מִכָּל וְכָל, וְעַקֵּר לֵיהּ לְעֵלְמִין, וּלְבַתֵּר אֲשַׁתְּדַל לְאֲתַקְדָּשָׁא וּלְאַמְשַׁכָּא קְדֻשָּׁה עֲלֵיהּ. כְּדִין וְלוֹאִי דְּאֲתַקְדָּשׁ. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יוֹסִי, אֲתַקְדָּשׁ מִמֶּשׁ. (ס"א אִמְרֵי וְהָא אֲתַדְּכִי וְאֲתַקְדָּשׁ).

אָמַר לִיה תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דַּאִיהוּ עֲקָר קַדְשָׁה
דְּנִפְשֵׁיהּ, וְשָׂרְיָא בְּאַתְרֵיהּ הֵהוּא אֶל זֶר
דְּאַקְרֵי טָמָא, אֶסְתָּאב בַּר נֶשׁ, וְסָאִיב לְמָאן
דְּקָרִיב בְּהֵדִיָּה, וְהֵיִיא קַדְשָׁה עֲרַקְתָּ מִנֵּיהּ,
וּכְיִן דְּעֲרַקְתָּ מִנֵּיהּ זְמַנָּא חֲדָא, פְּמָה דִּיעֲבִיד
בַּר נֶשׁ עוֹד, לָא תִיתּוּב לְאַתְרָהָא.

אָמַר לִיה אִי הָכִי, פְּמָה מְסַאֲבִין אֵינּוֹן
דְּמִתְדַפְּאֵן. אָמַר לִיה שְׂאֲנִי מְסַאֲבו
אַחְרָא, דְּלֵא יְכִיל לְמַעֲבַד יְתִיר. אָבַל דָּא שְׂנֵיא
מִכְּלָא, דְּכָל גּוּפָא סָאִיב מִגּוּ וּמִבְּרַ, וְנִפְשָׂא,
וְכָלֵא מְסַאֲיִב. וְשָׂאֵר מְסַאֲבו דְּעֵלְמָא, לָאו
אִיהוּ אֶלֵא גּוּפָא לְבַר בְּלַחֲדוּי, וּבְגִין כְּף כְּתִיב
חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאֲדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ,
דְּאַחֲלָף קַדְשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה בְּגִין אִפּוֹ, דְּדָא אִיהוּ
מְסַאֲבו דְּמְסַאֲיִב פְּלֵא. פִּי בְּמָה נַחֲשָׁב הוּא.
בְּמָה כּוּכְבִּים וּמְזֻלוֹת וּדְאִי נַחֲשָׁב אִיהוּ.

תָּא חֲזִי, הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא דַּאִיהוּ כּוּכְבִּים
וּמְזֻלוֹת, סְטָרָא אַחְרָא, פְּמָה דְּאַמְרֵן,
דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְאַסְתַּמְרָא מִנֵּיהּ וּלְאַתְפְּרָשָׂא
מְעֵלוּי, וְעַל דָּא כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לָּךְ. לָךְ: בְּגִין לְאַבְּאֶשָׂא גְרַמְךָ. וְכְתִיב
בְּתַרִּיה אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. תִּשְׁמֹר: דָּא
סְטָרָא דְקְדוּשָׁה, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְנִטְרָא לִיה,
וְלֹא יַחֲלֶף לִיה בְּגִין סְטָרָא אַחְרָא. וְאִי יַחֲלֶף
לִיה הָא אִיהוּ מְסַאֲיִב, וְסָאִיב לְכָל מָאן דְּקָרִיב
בְּהֵדִיָּה.

אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, הָאִי אִיהוּ אַתְר דְּאַקְרֵי
שְׁמֹר. וּבְגִין כְּף כְּתִיב, אֶת חַג הַמִּצּוֹת
תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת פְּאֲשֶׁר
צִוִּיתֶךָ. שְׁבַעַת יָמִים אֵלֶיךָ, לָאוּ אֵינּוֹן כְּשְׁבַעַת
הַיָּמִים דְּסִפּוֹת, דְּאֵינּוֹן עֵלְאִין וְאַלִּין תִּתְּאִין.
וְעַל דָּא, בְּאֵינּוֹן הִלָּל גְּמֹר, וּבְהֵנִי לָאוּ הִלָּל
גְּמֹר, וְעַל דְּאֵינּוֹן הִלָּל גְּמֹר, וּבְהֵנִי לָאוּ הִלָּל
גְּמֹר, וְעַל דְּאֵינּוֹן לְתַתָּא, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל

אָמַר לוֹ, בַּא וְרָאָה, בְּשַׁעֲה שְׁהוּא
עוֹקְר קַדְשָׁה שְׁל נִפְשׁוֹ, וְשׁוֹכֵן
בְּמִקּוּמוֹ הָאֵל זֶר הֵהוּא שְׁנַקְרָא
טָמָא, נְטָמָא הָאֲדָם וּמְטָמָא לְמִי
שְׁקָרַב עִמּוֹ, וְהַקְדְּשָׁה הֵהִיא
בוֹרַחַת מִמֶּנּוּ. וּכְיִן שְׁבוֹרַחַת
מִמֶּנּוּ פַעַם אַחַת, כָּל מָה שְׁיַעֲשֶׂה
הָאֲדָם עוֹד, לֹא תִשׁוּב לְמִקּוּמָהּ.

אָמַר לוֹ, אַם כֵּן, פְּמָה טָמָאִים יֵשׁ
שְׁמִטְהֵרִים? אָמַר לוֹ, שׁוּנָה
טְמָאָה אַחְרַת שְׁלֹא יְכוּלָה לְעִשׂוֹת
יִתְרֵי. אָבַל זֶה מְשַׁנָּה מְכַלְם, שְׁכָל
גּוּפּוֹ נְטָמָא מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ,
וּנִפְשׁוֹ וְכָלוּ נְטָמָא. וְשָׂאֵר טְמָאוֹת
שְׁבַעוּלָם לֹא נְטָמָא אֶלֵא גּוּפּוֹ
מִבְּחוּץ בְּלַבַּד, וְלָכֵן כְּתוּב חֲדָלוּ
לְכֶם מִן הָאֲדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ,
שְׁמִיחֲלִיף קַדְשֵׁת רַבּוֹ מְשׁוּם אִפּוֹ,
שְׁזוּהֵי טְמָאָה שְׁמִטְמָאָה הַכֵּל. כִּי
בְּמָה נַחֲשָׁב הוּא - בְּמָה שְׁל
עֲבוּדָה זְרָה וּדְאִי נַחֲשָׁב הוּא.

בַּא וְרָאָה, זְהוּ רִגְזוֹ שְׁל עֲבוּדָה
זְרָה, הִצַּד הָאַחַר, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ,
שְׂרוּצָה הָאֲדָם לְהַשְׁמֵר מִמֶּנּוּ
וְלְהַפְרֵד מְעֵלְיוֹ, וְעַל זֶה כְּתוּב
(שְׁמוֹת ל"ד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לָּךְ. לָךְ - כְּדִי לְהִרַע לָךְ.
וְכְתוּב אַחְרָיו, אֶת חַג הַמִּצּוֹת
תִּשְׁמֹר. תִּשְׁמֹר - זֶה צַד הַקְדְּשָׁה
שְׁצִירָף הָאֲדָם לְשַׁמֵּר אוֹתוֹ וְלֹא
יַחֲלִיף אוֹתוֹ בְּגִלְל הִצַּד הָאַחַר.

וְאִם יַחֲלִיף אוֹתוֹ, הָרִי הוּא טָמָא,
וּמְטָמָא לְכָל מִי שְׁמַתְקָרַב אֵלָיו.
אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר - זְהוּ מְקוּם
שְׁנַקְרָא שְׁמֹר. וּמִפְּנֵי כֵן כְּתוּב אֶת
חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, שְׁבַעַת יָמִים
תֹּאכַל מִצּוֹת פְּאֲשֶׁר צִוִּיתֶךָ. שְׁבַעַת
יָמִים אֵלֶיךָ אֵינִים כְּשְׁבַעַת הַיָּמִים
שְׁל סִפּוֹת, שְׁהֵם עֵלְיוֹנִים, וְאַלּוּ
תַּחְתּוֹנִים. וְעַל זֶה, בְּאֵלּוּ הִלָּל
גְּמֹר, וּבְאֵלּוּ אֵינִן הִלָּל גְּמֹר, וְעַל
שְׁהֵם לְמִטָּה - שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל
מִצּוֹת. מִצַּת כְּתוּב חֲסֵר בְּלִי אוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יחדר אינו בבנינו ושמהינו בתיקונו

